

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/182/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616205946
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1616205946.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom: Hodžova 11, Žilina, proti žalovanému: C. Q., narodený dňa XX.X.XXXX, trvalý pobyt: D. XX, G., o zaplatenie 352,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky, č. k. 27Csp/10/2016-24, zo dňa 7.4.2017 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Malacky, č. k. 27Csp/10/2016-24, zo dňa 7.4. 2017 v napadnutej zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky rozsudkom č. k. 27Csp/10/2016-24 zo dňa 7.4.2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 352,68 eur. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 352,68 eur spolu s príslušenstvom a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že so žalovaným dňa 29.2.2012 uzavreli Zmluvu č. 3284807001, na základe ktorej pre žalovaného zriadil a viedol bežný účet č. G.. V zmysle bodu 3.8 VOP bol klient povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek finančných záväzkov voči banke. Žalovaný porušil zmluvné povinnosti tým, že sa dostal na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a tento dlh nevyrovnal. Žalobca účet žalovaného zatvoril, o čom žalovaného informoval posledným výpisom z účtu. Uviedol, že účet je možné zatvoriť, len pokiaľ je na ňom nulový zostatok, preto pred zatvorením účtu vykonal dňa 19.8.2015 internú zúčtovaciu transakciu a debetný zostatok na účte klienta previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Poukázal na bod 3.12 VOP, v zmysle ktorého ak nastane nepovolené prečerpanie, je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní“. Žalobca si teda v žalobe uplatňuje od žalovaného aj zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne až do vyplatenia celej pohľadávky.

3. Žalovaný sa k doručenej žalobe nevyjadril.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 708 ods. 1, 2, § 710 zákona č. 513/1991 Zb. - Obchodného zákonníka a z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobe možno vyhovieť len pokiaľ ide o samotnú istinu. Považoval za preukázané, že strany uzavreli dňa 29.2.2012 Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov, v rámci ktorej sa žalobca zaviazal viesť pre žalovaného

bežný účet a zriadiť služby elektronického bankovníctva. Z predloženého výpisu z účtu žalovaného mal preukázané, že na účte žalovaného žalobca evidoval mínusový zostatok 352,68 eur a v konaní nebolo preukázané, že by tieto finančné prostriedky žalovaný prečerpal oprávnene. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie za to, že žaloba je v časti zaplatenia istiny 352,68 eur dôvodná, a preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť ju žalobcovi.

5. Žalobca si okrem toho nárokoval aj tzv. debetný úrok vo výške 28 % ročne zo sumy 352,68 eur od 20.8.2015 do zaplatenia. Svoj nárok odvodzoval od VOP - bod 3.12. Zo žaloby vyplynulo, že žalobca zatvoril účet žalovaného ku dňu 19.8.2015, čím určil splatnosť dlhu - nepovoleného prečerpania. Súd prvej inštancie konštatoval, že ak žalobca požaduje od žalovaného úroky odo dňa 20.8.2015, je zrejmé, že ide o úroky po splatnosti úveru. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovi takto určený úrok nepatrí. Vychádzal pritom z uznesenia ÚS sp. zn. IV 476/2012 z 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvoinštančného súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že po vyhlásení celého úveru za splatný sa istina úveru ďalej zmluvne neúročí, žalobcovi prislúchajú len úroky z omeškania. Uvedený záver vyplýva z podstaty zmluvného úroku, ktorá je odplatom za používanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú dlžníkovi do doby splatnosti. Na uvedenom nič nemení ani dohoda účastníkov, nakoľko táto je pre obchádzanie zákona absolútne neplatná. Žaloba je potom nedôvodná v časti úroku z úveru uplatneného po zosplatnení úveru. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu v časti úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 352,68 eur od 20.8.2015 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP). Vychádzal z uplatnenej istiny a keďže táto bola žalobcovi v plnom rozsahu priznaná, bol žalobca v konaní plne úspešný a vzniklo mu preto právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

7. Proti tomuto rozsudku, výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, podal žalobca odvolanie. Žalobca súdu prvej inštancie vytýkal, že vec nesprávne právne posúdil. Žiadal, aby odvolací súd napadnutú časť rozsudku zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. K uplatneniu nároku na zaplatenie úroku aj po zosplatnení úveru žalobca uviedol, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, a teda aj po predčasnom zosplatnení. V tejto súvislosti poukázal na § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a komentár IURA EDITION. Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov, čo potvrdzuje aj § 16 ods. 1 spotrebiteľského zákona. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, a moment jeho zániku nestanovuje. Žalobca ďalej poukázal na § 497 Obchodného zákonníka, vychádzajúc z tohto ustanovenia, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje, v zmysle § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Pokiaľ ide o aplikáciu § 506 Obchodného zákonníka, toto ustanovenie upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Ako to vyplýva priamo z dikcie ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred

odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka. Teda, odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa, a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka, vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu uviedol, že skutočnosti uvedené v odvolaní považuje za nesprávne v snahe získať majetkový prospech. Pripustil, že bolo chybou, že si účet po splatení úveru nezrušil, avšak myslel, že ako ostatné banky bude účet automaticky zrušený, keďže úver už splatil. Príslušenstvo, ktoré k istine žiadal žalobca, považuje za neopodstatnené, nekorektné, v rozpore s dobrými mravmi. Má za to, že rozhodnutie súdu je správne a navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

9. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že predmetom sporu je pohľadávka žalobcu, ktorá vznikla v súvislosti s nepovoleným prečerpaním bežného účtu, ktorý pod číslom XXXXXXXXXXX/XXXX v mene Euro viedol žalobca v prospech žalovaného na základe zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb uzavretej medzi nimi dňa 29.2.2012. Súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky (ďalej aj VOP). Podľa výpisu z účtu žalovaného vznikol na tomto účte ku dňu 19.8.2015 debetný zostatok vo výške 352,68 eur. K tomuto dňu žalobca previedol debetný zostatok na účte žalovaného na interný pohľadávkový účet. Žalobca k žalobe pripojil zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 29.2.2012, Všeobecné obchodné podmienky účinné od 1.7.2016, Sadzobník poplatkov účinný od 1.7.2016 (teda doklady pre účely konania irelevantné, pretože tieto doklady nemôžu platiť späť) a výpis z účtu žalovaného za obdobie od 1.8.2015 do 19.8.2015. Dôkaz označený v žalobe ako Výveska úrokových sadzieb produktov Prima banka Slovensko, a. s. k žalobe pripojený nebol. Žalobca v žalobe poukázal na bod 3.12 VOP (VOP účinné k času uzavretia zmluvy žalobca nepredložil), v zmysle ktorého, ak nastane nepovolené prečerpanie, je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní“. Žalobca si v žalobe uplatňuje od žalovaného aj zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne. Žalovanému bola žaloba doručená do vlastných rúk dňa 14.12.2016. K tvrdeniam žalobcu sa žalovaný napriek výzve súdu prvej inštancie nevyjadril, čo procesne znamená, že skutkové tvrdenia žalobcu nespochybnil.

11. V konaní nebolo sporné a súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetná zmluva uzavretá medzi žalobcom v postavení dodávateľa plnenia a žalovaným má spotrebiteľský charakter. Preto, aj keď je zmluva o bežnom účte tzv. absolútnym obchodom, a to s ohľadom na kogentné ustanovenie § 261 ods. 3 pís. d) Obchodného zákonníka v znení k času uzavretia zmluvy, pravidlá určené v ustanoveniach Obchodného zákonníka dopĺňajú v súdenom prípade normy spotrebiteľského práva. Úlohou súdu je vždy v spotrebiteľských sporoch skúmať ex offio absolútnu neplatnosť právnych úkonov a to z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Posúdenie platnosti právneho úkonu je právnou otázkou.

12. Predmetom odvolacieho konania bol zostávajúci nárok žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne zo sumy debetného zostatku, ktorý vznikol ku dňu 19.8.2015 vo výške 352,68 eur na účte žalovaného. Súd prvej inštancie vychádzal zo správneho skutkového zistenia, že žalobca po vykonaní internej účtovnej operácie zatvoril účet žalovaného, na ktorom bol evidovaný debetný zostatok 352,68 eur. Zatvorením účtu žalovaného ale nedošlo k určení skoršej splatnosti dlhu - k zosplateniu, ako nesprávne argumentuje súd prvej inštancie, pretože dlh žalovaného sa stal splatným už v čase jeho vzniku, teda vzniku nepovoleného prečerpania a žalovaný bol povinný tento dlh vyrovnať bez zbytočného odkladu (žalovaným nerozporovaná argumentácia žalobcu prednesená v žalobe). Keďže žalovaný nemal na svojom účte dohodnuté prečerpanie peňažných prostriedkov, bol preto predmetný debetný zostatok splatný ihneď. Spotrebiteľským úverom sa tak stala peňažná istina vo výške prečerpaných peňažných prostriedkov, ktorú bol žalovaný povinný žalobcovi bezodkladne vrátiť. Nad rámec uvedeného, k nároku na úverový úrok po zosplatení úverového dlhu odvolací súd prednáša, že táto otázka bola aktuálne už judikatúrou vyriešená. Rozhodnutiami Najvyššieho súdu

SR, napríklad sp. zn. 5Cdo/42/2020, 8Cdo/118/2020, 8Cdo/125/2018, 7Cdo/111/2019, 7Cdo/135/2019, 7Cdo/307/2019, 2Cdo/115/2019, 3Cdo/113/2019, 6Cdo/193/2018, 6Cdo/56/2020, 6Cdo/113/2018, 1Cdo/94/2019, 1Cdo/208/2019 bol ustálený právny záver, že povinnosť platiť dohodnuté úroky z úveru trvá aj po zosplatnení úverového dlhu.

13. Napriek vyššie uvedenému však v podmienkach súdnej veci nie je možné úrok vo výške 28 % z istiny nepovoleného prečerpania žalobcovi priznať. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej aj Smernica), ktorá v článku 18 ods. 1 upravuje, že ak v prípade zmluvy o otvorení bežného účtu existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, obsahuje táto zmluva aj informácie uvedené v článku 6 ods. 1 písm. e). Veriteľ v každom prípade poskytuje tieto informácie pravidelne písomne alebo na inom trvalom nosiči. V § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení k času uzavretia zmluvy, je prekročenie definované ako automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Podľa § 1 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z. z. sa na spotrebiteľský úver vo forme prekročenia vzťahujú ustanovenia § 1, § 2, § 9 ods. 6, 7 a 8, § 11, § 18, § 20, § 21 a § 23, § 25 až 27. Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona, ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

14. V preskúmvanej veci nebolo v zmluve o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 29.2.2012 povolené prečerpanie v zmysle § 710 Obchodného zákonníka dohodnuté. Zo skutkového deja je zrejmé, že žalobca umožnil žalovanému, ktorý mal u neho zriadený účet, disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec nulového zostatku jeho peňažných prostriedkov na tomto účte, a žalovaný sa podľa nerozporovaného skutkového stavu veci zaviazal toto nepovolené prečerpanie bez zbytočného odkladu vyrovnať a zaplatiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Preto v danom prípade nepovoleného prečerpania išlo o prekročenie v zmysle § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z. z., s právnym režimom stanoveným v § 1, § 2, § 9 ods. 6, 7 a 8, § 11, § 18, § 20, § 21 a § 23, § 25 až 27. Žalobca sa domáha zaplata úroku vo výške 28 % ročne ako odplaty z nepovoleného prečerpania účtu s odkazom na VOP a Vývesku úrokových sadzieb (žaloba). Tento spôsob úpravy úroku z nepovoleného prečerpania (odkaz na VOP, vývesku, resp. sadzobník) ale nezodpovedá požiadavke Smernice vyjadrenej v článku 18 ods. 1 a ani požiadavke vyjadrenej v ustanovení § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. na splnenie si povinnosti veriteľa informovať spotrebiteľa písomne alebo na inom trvalom nosiči o úrokovej sadzbe. Za trvalý nosič (médiu) na uchovávanie informácií osobne určených spotrebiteľovi síce možno považovať aj klientskú zónu webového sídla veriteľa (prístupnosť sadzobníka), avšak v zmysle rozhodnutia SD BAWAG, C-375/15 len, ak je zrejmé, že klient ju pravidelne navštevuje a aspoň pasívne používa komunikáciu alebo ak veriteľ klienta notifikuje. Uvedená skutočnosť alebo iný spôsob informovania spotrebiteľa o výške úroku z konania nevyplynuli. Odkazom na vývesku nemohol žalovaný spoľahlivo poznať rozsah svojho záväzku z nepovoleného prečerpania, a takýto spôsob vyjadrenia záväzku, ktorý s ním nebol dohodnutý individuálne je v podmienkach spotrebiteľskej ochrany neprijateľný, a preto nemohol spôsobiť vznik platného záväzku žalovaného na zaplata požadovaného úroku (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka).

15. Navyše odvolací súd poukazuje aj na to, že uplatnený úrok 28 % ročne podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (12 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.9.2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.8.2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 9.11.2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Z toho vyplýva, že aj keby si zmluvné strany platne

úrok dojednali, dojednanie o výške 28 % ročne by bolo neplatné v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

16. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1, v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).